

zbadana jedynie w ramach ponownego dochodzenia wszczętego na mocy art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego; tytułem pomocniczym skarżąca twierdzi, że Komisja w rzeczywistości dokonała ponownego zbadania zerowej stawki celnej skarżącej z naruszeniem art. 9 ust. 3 rozporządzenia podstawowego w wykładni zgodnej ze sprawozdaniem organu apelacyjnego Światowej Organizacji Handlu.

2) Zarzut drugi oparty o naruszenie art. 3 rozporządzenia podstawowego, a w szczególności ust. 2, 3 i 5 tego artykułu, w ten sposób, że cło antydumpingowe zostało nałożone bez ustalenia, że przemysł unijny poniósł szkodę w okresie objętym dochodzeniem.

3) Zarzut trzeci oparty o naruszenie prawa Unii Europejskiej w ten sposób, że postanowiono nie przyznawać skarżącej statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej. W tym względzie skarżąca twierdzi, że:

— decyzja, by nie przyznawać skarżącej statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej została podjęta, gdyż Komisja Europejska wiedziała, jaki wpływ będzie miała tego rodzaju odmowa na marżę dumpingową skarżącej, co nastąpiło z naruszeniem art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego w wykładni nadanej temu przepisowi w orzecznictwie Sądu;

— ciężar dowodu, jakim Komisja obciążyła skarżącą w zakresie udowodnienia, że skarżąca działa w warunkach gospodarki rynkowej, jest nadmierny i narusza ogólne zasady prawa Unii Europejskiej, a w szczególności zasadę dobrej administracji.

(¹) Dz.U. L 338, s. 22.

(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343, s. 51).

Postanowienie Sądu z dnia 28 lutego 2011 r. — USFSPEI i in. przeciwko Radzie

(Sprawa T-122/10) (¹)

(2011/C 120/41)

Język postępowania: francuski

Prezes czwartej izby zarządził wykreślenie sprawy.

(¹) Dz.U. C 148 z 5.6.2010.